

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Δευτέραν, 6^{ην} /19^{ην} Αύγουστου 2019, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπό τοῦ Πατριαρχείου:

1ον. Εἰς τό ὄρος Θαβώρ.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν Εὐαγγελικῶν διηγήσεων, ἀναμνησκειται ὅτι ὁ Κύριος πρό τοῦ πάθους Αὐτοῦ ἀνέβη εἰς τό ὄρος Θαβώρ, τό ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τήν Γαλιλαίαν καί ἐκεῖ ἐνώπιον τῶν τριῶν προκρίτων μαθητῶν Αὐτοῦ, Πέτρου, Ἰακώβου καί Ἰωάννου, μετεμορφώθη, ἥτοι ἥλλαξε ἡ μορφή Αὐτοῦ, ὑπεκρύβη ἡ ἀνθρωπίνη φύσις Αὐτοῦ καί ἀπεκαλύφθη ἐν δόξῃ ἡ θεία μορφή Αὐτοῦ, νεφέλη φωτεινὴ περιέβαλεν Αὐτόν, ἐνεφανίσθησαν Μωϋσῆς καί Ἠλίας συλλαλοῦντες καί ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ πάθους Αὐτοῦ, τό ὁποῖον ἐπρόκειτο νά συμβῇ εἰς Ἱεροσόλυμα καί ἠκούσθη φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρός: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, Αὐτοῦ ἀκούετε». Ἐντρομοὶ οἱ μαθηταὶ ἔπεσαν κατὰ γῆς καί ὁ Πέτρος ἐζήτησεν ἀπὸ τόν Κύριον νά στήσῃ τρεῖς σκηνάς καί νά μείνωσιν ἐπὶ τοῦ ὄρους. Μετά τό θεῖον ὄραμα τοῦτο, τό προτυποῦν τήν Ἀνάστασιν, ὁ Κύριος ἐκέλευσε τούς μαθητάς καταβάς ἐκ τοῦ ὄρους, λέγων νά μήν εἵπωσιν οὐδένα πρό τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Τό γεγονός αὐτό ἐωρτάσθη πρῶτον εἰς τόν τόπον, ἐν ᾧ συνέβη, ἥτοι ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ δι' ἀγρυπνίας ἀφ' ἐσπέρας καί τήν νύκτα, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων καί κληρικῶν παρεπιδημούντων ἐκ διαφόρων Ὁρθοδόξων χωρῶν, ψάλλοντος δεξιὰ τοῦ Πρεσβυτέρου Γεωργίου καί ἀριστερά ἀραβιστί τῆς χορωδίας τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀκκρης Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου καί μετέχοντος πυκνοῦ λαοῦ προσευχομένου ἐν κατανύξει ἐν τῇ ὑπαιθρίῳ νυκτερινῇ ἀτμοσφαίρᾳ.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον, ἔχοντα ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

“Παρέλαβεν ὁ Χριστός, τόν Πέτρον καί Ἰάκωβον καί Ἰωάννην, εἰς ὄρος ὑψηλόν κατ' ἰδίαν, καί μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καί ἔλαμψε τό πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τά δέ ἱμάτια Αὐτοῦ, ἐγένετο λευκά ὡς τό φῶς. Καί ὤφθησαν Μωϋσῆς καί Ἠλίας μετ' Αὐτοῦ συλλαλοῦντες, καί νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καί ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε”.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ ὄρει τῷ Θαβώρ, ἔνθα ἔστησαν οἱ πόδες τοῦ Κυρίου, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἐτήσιον ἀνάμνησιν τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν ἐν τῷ μεγάλῳ μυστηρίῳ τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλονότι τῆς ἀπείρου φιλανθρωπίας τοῦ θεοῦ Πατρός, ὑπέρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Καί τοῦτο, διότι ὁ Χριστός ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ ἀφ' ἑνός μὲν, ἐφάνέρωσεν ἔμπροσθεν τῶν μαθητῶν τὴν δόξαν Αὐτοῦ, ὀλίγον πρό τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ πάθους. Ἀφ' ἑτέρου δέ ἀπεκάλυψε εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας καί πιστεύοντας Αὐτόν τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καί ἐπὶ πλεον ὅτι Αὐτός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ὁ Υἱός τοῦ θεοῦ, ὡς τοῦτο διατυπώνει μέ πλήρη ἀκρίβειαν καί σαφήνειαν ὁ ὑμνωδὸς λέγων:

“Πρό τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Σου καί τοῦ πάθους λαβῶν οὓς προέκρινας τῶν Ἱερῶν Μαθητῶν πρός τό θαβώρειον, Δέσποτα, ἀνῆλθες ὁρος, δεῖξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν Σου, οἱ κατιδόντες Σε μεταμορφούμενον, καί ὑπέρ ἡλίον λάμπαντα πρηνεῖς πεσόντες, τὴν δυναστείαν Σου κατεπλάγησαν, ἀναβοῶντες, Σύ τό ἄχρονον φῶς ὑπάρχεις Χριστέ καί ἀπαύγασμα τοῦ Πατρός, εἰ καί θέλων, σάρξ ὠράθης ἀναλλοίωτος”.

Ἡ δόξα τὴν ὁποίαν ἔδειξε καί ἐφάνέρωσεν ὁ Χριστός εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τό ἄχρονον φῶς καί τό ἀπαύγασμα τοῦ θεοῦ Πατρός, δηλονότι τὴν θεότητα Αὐτοῦ ἐν τῇ καθ' ὑπόστασιν ἐνώσει μετὰ τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ “Εγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου”, (Ἰωάν. 8,2), λέγει ὁ Κύριος. Ὁ δέ θεῖος Παῦλος κηρύττει λέγων: “Πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάλαι ὁ θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καί τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν· ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ”, (Ἑβρ. 1, 1-3).

Τοῦτο ἐξ ἄλλου μαρτυροῦν οἱ Εὐαγγελισταί λέγοντες: “ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καί ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε.”, (Ματθ. 17,5).

“Τό ἄχρονον δέ φῶς”, δηλονότι τό ἐκτός χρόνου καί προαιώνιον ἢ καλλίτερον εἶπεῖν τό ἄκτιστον φῶς εἶναι, κατὰ τὸν σοφώτατον Παῦλον, “ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καί κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται”, (Α' Τιμ.6,16). Τοῦτο δέ σημαίνει ὅτι ὁ θεὸς μόνος ἔχει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν Του ζωὴν ἀθάνατον καί αἶδιον, καί κατοικεῖ εἰς φῶς, εἰς τό ὁποῖον δέν δύναται κανεὶς νά πλησιάσῃ, τό ὁποῖον δέν εἶδε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους οὔτε δύναται νά τό ἴδῃ: “Οὐ γάρ μή ἴδῃ ἄνθρωπος τό πρόσωπόν μου καί ζήσεται”, (Ἑξοδος 33,20), λέγει Κύριος.

“Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατρός ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί Σου, σήμερον ἐν θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καί τό Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν”, ἀναμέλπει ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ θεὸς Λόγος, δηλαδή ὁ Χριστός, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, εἶναι “φῶς ἀναλλοίωτον”. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός δέν προσέλαβε κάτι πού δέν εἶχε, οὔτε μεταβλήθηκε σέ κάτι πού δέν ἦταν, ἀλλὰ ἐφάνέρωσεν εἰς τοὺς μαθητάς Του αὐτό τό ὁποῖον ἦταν, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός:

“Οὐχ ὃ οὐκ ἦν προσλαβόμενος οὐδέ εἰς ὅπερ οὐκ ἦν μεταβαλόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἦν τοῖς οἰκείοις μαθηταῖς ἐκφαινόμενος” (Ε.Π.Ε. τομ. 9, σελ. 38).

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ παρευρεθέντες μαθηταί τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταμορφώσεως Αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ ἠξιώθησαν τῆς ἐμπειρίας τῆς θεωρίας τῆς

δόξης, τουτέστι τοῦ Θείου φωτός τῆς Μεταμορφώσεως. Κατά δέ τόν Ἱερὸν Χρυσόστομον οἱ μαθηταὶ ἐγένοντο θεωροὶ οὐχὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀπροσίτου καὶ ἀκτίστου φωτός, ἀλλὰ τῆς ἀμυδρᾶς αὐτοῦ ἐνεργείας, ὡς λέγει καὶ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας: “Ἡ ἀναλλοίωτος φύσις τῇ βροτείᾳ μιχθεῖσα, τῆς ἐμφεροῦς αὐλοῦ Θεότητος, φῶς παραγυμνοῦσα τοῖς Ἀποστόλοις ἀπορρήτως ἐξέλαμψεν”.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ἄνθρωποι ὄντες, “ὁμοιοπαθεῖς ἡμῖν” (Ἰάκ. 5,17) δέν εἶδον τὴν ἀπερινόητον φύσιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὴν ἄκτιστον ἐνέργειαν Αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πρέπει νὰ τονίσωμεν ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ εἶδον τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ καὶ ἐφ’ ὅσον οἱ ἴδιοι εἶχον μεταμορφωθῇ πνευματικῶς, δηλαδή ἐπέτυχον τὴν κάθαρσιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ρύπου τῆς ἁμαρτίας καὶ συνεπῶς ἐγένοντο δεκτικοὶ τοῦ φωτισμοῦ ἢ, καλλίτερον εἶπεῖν, τῆς ἐνεργείας τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ εἰπόντος αὐτοῖς: “Καὶ ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε”, (Ἰωάν. 13,10).

Αὐτὸς Οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν Του ἐδίδασκε λέγων: “Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται”, (Ματθ. 5,8). Ἑρμηνεύων τούτους λόγους τούτους ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: “Καθαροὶ εἶναι οἱ τῇ πρὸς Θεὸν ἐνώσει τῇ δι’ Υἱοῦ ἐν Πνεύματι, φιλοσαρκίας μὲν ἀπάσης ἀναχωρήσαντες, ἡδονὴν δέ ὡς πορρωτάτῳ τὴν κοσμικὴν ποιησάμενοι, καὶ τὴν μὲν οἰκείαν ὥσπερ ἀρνησάμενοι ζώην, ἀναθέντες δέ μόνη τῇ θελήσει τοῦ Πνεύματος καθαρῶς τε καὶ ὁλότροπως πολιτευσαμένος τῷ Χριστῷ”.

Τοῦτο σημαίνει, ἀγαπητοί μου, ὅτι τό θεῖον καὶ ἄκτιστον φῶς, τό ὁποῖον ἔλαμψεν ἐν τῷ ὄρει Θαβὼρ εἶναι ὁ Χριστὸς, ἡ δέ νεφέλη, ἡ ἐπισκιάσασα τοὺς μαθητάς εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τῆς θεωρίας ταύτης, δηλονότι τοῦ ἀκτίστου Θείου φωτός καὶ τῆς ἐπισκιάσας νεφέλης ἐκ τῆς ὁποίας “φωνὴ ἐγένετο” κοινωνοὶ καὶ μέτοχοι ἐγένοντο οὐχὶ πάντες, ἀλλὰ οἱ τεθεωμένοι μαθηταὶ καὶ οἱ προφῆται, οἵτινες ἦσαν παρόντες.

Δεηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, οἱ συνεορτάζοντες τό μέγα τοῦτο καὶ ἀνερμήνευτον μυστήριον τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα ἐν ταῖς καρδίαις καὶ διανοίαις ἡμῶν λάμψη τό φῶς τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεταμορφώσεως, ὡς παραγγέλλει ὁ Θεὸς Παῦλος λέγων:

“Ἡμεῖς δέ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος”, (Β΄ Κορινθ. 3, 18) Ἀμήν. Ἐτη πολλά.

Εὐθύς ἀμέσως οἱ πιστοὶ προσῆλθον εἰς τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τὴν εὐχὴν τῆς εὐλογίας τῶν σταφυλῶν.

Ἄμα τῇ ἀπολύσει τοῦ ἐκκλησιάσματος ὁ ἡγούμενος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἁγιογραφήσας τὸν Ναὸν Ἀρχιμανδρίτης Ἰλαρίων παρέθεσε λιτόν κέρασμα.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐν τῷ ἀπλέτῳ θαβρωεῖῳ φωτὶ προεξῆρξε Θείας Λειτουργίας ἐντός τοῦ Ναοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, συλλειτουργοῦντων αὐτῷ Ἱερομονάχων καὶ Πρεσβυτέρων τῆς περιοχῆς τῆς Γαλιλαίας καὶ μετέχοντος πολλοῦ λαοῦ, προσκυνητῶν Ἑλληνοφώνων, Ρωσοφώνων, Ρουμανοφώνων

καί έντοπίων Άραβοφώνων έκ τῶν ὀρίων τῆς Γαλιλαίας καί τῆς Ἄκκρης – Πτολεμαΐδος.

2ον. Εἰς τήν Γεσθημανήν.

Τό γεγονός τῆς Ἀγίας Μεταμορφώσεως ἐωρτάσθη εἰς τό σεπτόν Προσκύνημα τοῦ ἐν Γεσθημανῇ Θεομητορικοῦ Μνήματος, συμφώνως πρός τό Προσκυνηματικόν καθεστώς, διά θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης κ. Δημήτριος, συλλειτουργούντων αὐτῷ Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, τῶν Ἑφημερίων τοῦ Προσκυνηματος τῆς Γεσθημανῆς Ἀρχιμανδρίτου Μελετίου καί Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱερομονάχου Εὐφροσύνου καί μετέχοντος εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος.

Μετά τήν θείαν λειτουργίαν, ὁ ἡγούμενος τῆς Γεσθημανῆς, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀβήλων κ. Δωρόθεος παρέθεσε κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον.

3ον. Εἰς τήν Ραμάλλαν.

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἐωρτάσθη ὡς Δεσποτική ἐορτή καί εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Μεταμορφώσεως, τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ραμάλλαν προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί μετέχοντος ἀθρόου πιστοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ τῆς πόλεως ἐν κατανύξει καί προσευχῇ.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης Γαλακτίων παρέθεσεν εἰς τήν Ἀρχιερατικήν Συνοδείαν μεσημβρινήν ἐόρτιον νηστήσιμον τράπεζαν μετ' ἰχθύων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας